

ΥΠΕΡΔΝΕΙΣΤΕΡΙΑ

Ένα «σταλινικό ομόλογο» εκατό ετών

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΣΟΥΚΑΛΙΔΗΣ¹

Αυτά που συμβαίνουν τους τελευταίους μήνες στην Ουκρανία έχουν την αφετηρία τους το 1917-1918. Όπως άλλωστε τόνισε emphaticά ο Πούτιν στην ομιλία του πριν την στρατιωτική επέμβαση, η Ουκρανία αποτελεί ένα λάθος κατασκεύασμα του Λένιν, δεν υπήρξε ποτέ ούτε βεβαίως υπάρχει Ουκρανική γλώσσα και έθνος και το μόνο που υπάρχει είναι μία χούφτα νεοναζί και ναρκομανείς που σφετερίστηκαν (μετά το πραξικόπημα του 2014) την εξουσία στο Κίεβο. Κατά συνέπεια ο ένδοξος Κόκκινος Στρατός- που κατατρόπωσε τον ναζισμό στην Ευρώπη το 1945- έχει ιερό και αέναο καθήκον να εξαφανίζει οποιουσδήποτε σύγχρονους θύλακες νεοναζισμού. Τόνισε επίσης προς τις ΗΠΑ ότι εφόσον αναζητούν αποκομμουνιστικοποίηση, τώρα είναι η στιγμή να διορθωθεί το λάθος του κομμουνιστή Λένιν. Οι ανακρίβειες (που είναι πολλές) αλλά και τα αλληλοαναιρούμενα «επιχειρήματα» του Πούτιν είναι προφανή. Στόχος μας εδώ είναι να φωτίσουμε μια άγνωστη (μέχρι πρότινος) λεπτομέρεια: Την δημιουργία και την εξέλιξη του «κράτους» της Υπερδνειστερίας.

Με το τέλος του πρώτου παγκοσμίου πολέμου (Συνθήκη Βερσαλλιών 1918) η Ρουμανία ως μέλος της νικηφόρας ANTANTE παίρνει την Τρανσυλβανία, την νότια Ντόμπρουτζα και την Μολδαβία- Βεσσαραβία. Εκείνη η Μολδαβία είναι εντελώς διαφορετική από την σημερινή- περιλάμβανε ένα βόρειο κομμάτι (τμήμα της Αυστροουγγαρίας) το οποίο οι Ούγγροι ονομάζουν: Υπερκαρπαθία, οι Ρουμάνοι «Βόρεια Μπουκοβίνα» και οι Ουκρανοί «Δυτική Ουκρανία». Περιελάμβανε επίσης ένα κομμάτι στο νότο που ονομαζόταν Ισμαηλία (ή Μπουτζεάκ) στα παράλια της Μαύρης Θάλασσας που έφθανε πολύ κοντά στην Οδησό.

Η συνθήκη των Βερσαλλιών ακύρωνε “de jure” την ταπεινωτική για τους Μπολσεβίκους συνθήκη Brest-Litovsk μόνο σε ότι αφορούσε τις χρηματικές αποζημιώσεις. Εδαφικά όμως προσέθετε μία ακόμη ταπείνωση για τους Μπολσεβίκους εν μέσω εμφυλίου πολέμου. Έδινε την Μολδαβία-Βεσσαραβία στην Ρουμανία! Υπενθυμίζουμε ότι η Μολδαβία από την ανατολική πλευρά του Προύθου ποταμού μέχρι την δυτική πλευρά του Δνειστερου είχε περιέλθει

¹ π. Επίτιμος Γεν. Πρόξενος της Δημοκρατίας της Μολδαβίας στην Ελλάδα.

στην τσαρική Ρωσία από την Οθωμανική Αυτοκρατορία το 1812 και ο ειδικός απεσταλμένος του τσάρου Αλέξανδρου Α΄ που είχε σταλεί στο Βουκουρέστι για να επιβλέψει την ομαλή εφαρμογή της Συνθήκης ήταν ο Ιωάννης Καποδίστριας! Επανερχόμενοι στον 20^ο αιώνα, τον Δεκέμβριο του 1922 ιδρύεται η Ένωση Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών με ιδρυτές την Ομόσπονδη Ρωσία, την Υπερκαυκασία, την Λευκορωσία και την Ουκρανία. Οι πρώτες δύο ήταν ομόσπονδες σοσιαλιστικές δημοκρατίες (περιλάμβαναν στο εσωτερικό τους «αυτόνομες» σοσιαλιστικές δημοκρατίες) ενώ οι τελευταίες δύο ήταν ενιαίες. Αυτό δεν θα κρατούσε για πολύ. Το 1924 ιδρύεται (παρά την αρχική άρνηση του Κ.Κ. Ουκρανίας), στην ανατολική πλευρά του Δνείστερου η Αυτόνομη Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μολδαβίας με μοναδικό σκοπό την προώθηση του αφηγήματος του αντίθετου αλυτρωτισμού δηλαδή την απελευθέρωση της Μολδαβίας από τον Ρουμανικό ζυγό. Ιδρύεται και ένας ραδιοφωνικός σταθμός που απευθύνεται καθημερινά στους αδελφούς Μολδαβούς στην άλλη πλευρά του Δνείστερου καλώντας τους να ξεσηκωθούν και να αποτινάξουν το καπιταλιστικό ζυγό τον Ρουμάνων και να ενωθούν με την Σοσιαλιστική Δημοκρατία της Μολδαβίας. Οι εκπομπές γίνονται στην «Μολδαβική γλώσσα» που οι Σοβιετικοί επιμένουν ότι είναι εντελώς διαφορετική γλώσσα από την Ρουμανική (Είναι αντίστοιχο με τον υποθετικό ισχυρισμό ότι η κυπριακή και η ελληνική είναι δύο εντελώς διαφορετικές γλώσσες!).

Αξίζει να σημειωθεί εδώ ότι ο Πούτιν ισχυρίζεται ότι τα Ουκρανικά είναι απλώς μία ρωσική διάλεκτος. Αυτό φέρνει στην μνήμη την κυνική διαπίστωση ενός Γερμανό-Εβραίου ραβίνου την δεκαετία του 30: Γλώσσα είναι η διάλεκτος που διαθέτει στόλο και αεροπορία.

Η μετατροπή της Ουκρανίας σε ομόσπονδη σοβιετική σοσιαλιστική δημοκρατία ολοκληρώνεται το 1929 όταν ιδρύεται η Αυτόνομη Σ.Σ.Δ. της Κριμαίας με πρωτεύουσα την Οδησό ως τμήμα της Ομόσπονδης πλέον Σοβιετικής Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ουκρανίας. Η ευκαιρία πραγματοποίησης του πολυπόθητου αλυτρωτισμού εμφανίζεται τελικά με την Συνθήκη Μολότοφ-Ρίμπεντροπ το 1939. Αν και η συνθήκη αυτή αφορούσε κυρίως τα Βαλτικά Κράτη και την Πολωνία, ο διαμελισμός της Πολωνίας που ακολούθησε μεταξύ Ναζιστικής Γερμανίας και Σοβιετικής Ένωσης θα αποτελέσει για την Ε.Σ.Σ.Δ. το μέσο συνετισμού για να απαιτήσει από την Φινλανδία με τελεσίγραφο τον Νοέμβριο του 1939 σημαντικές εδαφικές παραχωρήσεις. Το τελεσίγραφο δεν γίνεται αποδεκτό και ξεκινάει η Σοβιετική εισβολή στην Φινλανδία. Οι εχθροπραξίες τελειώνουν τον Μάρτιο του 1940 (με βαριές απώλειες για τους Σοβιετικούς) και υπογράφεται μία συνθήκη βάσει της οποίας η ΕΣΣΔ παίρνει κάποια εδάφη της Φινλανδίας (το ένα τρίτο των αρχικών απαιτήσεων).

Στις 27 Ιουνίου του 1940 η Μόσχα στέλνει ένα τηλεσίγγραφο στο Βουκουρέστι ζητώντας την άμεση παράδοση της Μολδαβίας-Βεσσαραβίας. Οι Ρουμάνοι αναγκάζονται να το αποδεχθούν δεδομένου ότι η Γαλλία είχε ήδη συνθηκολογήσει και τα βρετανικά στρατεύματα είχαν εγκαταλείψει την Ευρώπη. Αμέσως μετά ακολουθούν «χειρουργικές» σοβιετικές κινήσεις επί χάρτου. Η βόρεια πλευρά της Μολδαβίας που περιγράψαμε πριν εντάσσεται στην Σ.Σ.Δ. της Ουκρανίας όπως και η νότια πλευρά. Η ιδρυθείσα το 1924 Αυτόνομη Σ.Σ.Δ. της Μολδαβίας (με κάποια μικρή τροποποίηση) εκπληρώνει την αποστολή της και προσκολλάται στην εναπομείνασα Μολδαβία μέχρι τον ποταμό Προύθο. Έτσι δημιουργείται η «ανεξάρτητη» Σ.Σ.Δ της Μολδαβίας που θα παραμείνει σε αυτή την μορφή (με μία μικρή διακοπή κατά την διάρκεια γερμανικής κατοχής 1941-1944) μέχρι την διάλυση της ΕΣΣΔ το 1991.

Στις 7 Νοεμβρίου του 1940 ο Στάλιν καθήμενος στην εξέδρα της Κόκκινης Πλατείας, έχοντας δίπλα του ως επίσημους καλεσμένους τους υψηλούς αξιωματούχους της ναζιστικής Γερμανίας παρακολουθούσε την καθιερωμένη στρατιωτική παρέλαση για την επέτειο της Επανάστασης. Είχε κάθε λόγο να αισθάνεται περήφανος και ικανοποιημένος. Η Συνθήκη Μολότοφ-Ρίμπεντροπ και τα «παραρτήματα» της, θεράπευσαν με τον καλύτερο τρόπο τις πληγές και ταπεινώσεις που είχαν επιφέρει στους Σοβιετικούς οι Συνθήκες Μπρεστ Λιτόφσκ και Βερσαλλιών. Η Σοβιετική Ένωση είχε πλέον υπερκεράσει τα όρια της τσαρικής Ρωσίας του 1917 χάρη στην επιμονή και τον ευφυή σχεδιασμό του Στάλιν.

Συνεπώς οι διαπραγματεύσεις με τους Ναζί για την επίτευξη της Συνθήκης Μολότοφ-Ρίμπεντροπ δεν ήταν προσπάθεια κατευνασμού του Χίτλερ άλλα μεθοδευμένη και επιτυχής προσπάθεια ανάκτησης των απωλειών της Τσαρικής Ρωσίας. Άρα το επιπλέον «επιχείρημα» του Πούτιν για την εισβολή στην Ουκρανία, ότι δεν πρέπει να ξαναγίνει το λάθος του 1940 με τον κατευνασμό των Ναζί είναι ένα άλλο τεράστιο ψέμα.

Επιστρέφοντας στο 1991 όταν διαλύεται η ΕΣΣΔ, η ΣΣΔ Μολδαβίας αποτελεί ένα κράτος με 4,2 εκατομμύρια κατοίκους εκ των οποίων τα 2,8 εκατομμύρια είναι Ρουμάνοι και οι υπόλοιποι Ρώσοι, Ουκρανοί, γκαγκαβούζοι Τούρκοι, Βούλγαροι, Εβραίοι, Αρμένιοι, κτλ.. Οι χειρουργικές επεμβάσεις του 1940 είχαν αποδώσει!

Στα τέλη του 1991 λοιπόν, η Μολδαβία γίνεται ανεξάρτητο κράτος εντελώς ανεπάντεχα έχοντας στα εδάφη της την Υπερδνειστερία ως προίκα από την Ε.Σ.Σ.Δ.. Στην περιοχή αυτή ήταν η έδρα της 14^{ης} Σοβιετικής Στρατιάς και υπήρχαν τεράστιες αποθήκες με όπλα, πυρομαχικά, οβίδες, βόμβες κτλ., αλλά και τεθωρακισμένα. Διοικητής της στρατιάς αυτής που δεν είχε πια

νεοσύλλεκτους και αριθμούσε 2500 άνδρες ήταν ένας στρατηγός Λέμπεντ. Αυτός αρνείται να ενταχθεί στον νεοσύστατο Μολδαβικό στρατό ενώ ήδη στην Υπερδνειστερία είχαν ξεσπάσει ταραχές-συγκρούσεις μεταξύ ακραίων Ρώσων και Ουκρανών υπερεθνικιστών από την μία μεριά και Μολδαβικής πολιτοφυλακής από την άλλη. Η στρατιά του Λέμπεντ δεν συμμετέχει αποκαλώντας τον εαυτό της «ειρηνευτική δύναμη». Εξοπλίζει όμως τους Ρώσους και Ουκρανούς υπερεθνικιστές οι οποίοι σχηματίζουν 2 τάγματα πολιτοφυλακής τα οποία σύντομα απωθούν την Μολδαβική πολιτοφυλακή και ανακηρύσσουν την Υπερδνειστερία ανεξάρτητο κράτος. Εκδίδουν το 1994 διαβατήρια και νόμισμα με την εικόνα του στρατηγού Σουβόροφ- ήρωα των Ναπολεόντιων πολέμων. Κανένα κράτος ή διεθνής οργανισμός δεν αναγνωρίζει το νεοσύστατο μόρφωμα το οποίο έχει πληθυσμό 500.000 με 350.000 Ρώσους, 100.000 ουκρανούς και 50.000 Ρουμάνους.

Τα δύο προαναφερόμενα τάγματα πολιτοφυλακής συνεχίζουν να συνυπάρχουν αρμονικά και μάλιστα το 1996 οι διοικητές τους παρασημοφορούνται από την Ρωσική κυβέρνηση για τις υπηρεσίες τους στην διασφάλιση της ειρήνης στην περιοχή. Πολλά μέλη αυτών των ταγμάτων μεταπηδούν αργότερα ως μισθοφόροι πλέον στον ιδιωτικό στρατό WAGNER (οι Ρώσοι) ή στο τάγμα Αζόβ ή Δεξιό Τομέα-Μπαντέρας (οι Ουκρανοί). Πρέπει να τονιστεί εδώ μία ακραία αντίφαση στους ορισμούς. Οι ακραίοι υπερεθνικιστές αποκαλούνται διεθνώς (και σωστά) νεοναζί εκτός από τους Ρώσους οι οποίοι, κατά τον Πούτιν, είναι μαχητές κατά του ναζισμού.

Το 1994 το νεοσύστατο αυτό κράτος αυτοονομάζεται Δημοκρατία της Μολδαβικής Υπερδνειστερίας και έχει θυρεό τον παλιό θυρεό της Σ.Σ.Δ. Μολδαβίας με το σφυροδρέπανο στο κέντρο. Το οξύμωρο είναι ότι το κύριο επιχείρημα που προβλήθηκε υπέρ της απόσχισής ήταν ότι η Υπερδνειστερία δεν αποτέλεσε ποτέ τμήμα της ιστορικής Μολδαβίας! Έτσι, 70 χρόνια μετά επανεκδόθηκε το σταλινικό ομόλογο του αλυτρωτισμού με άγνωστη (ακόμα) ημερομηνία ρευστοποίησης! Εν τω μεταξύ, πάνω από ένα εκατομμύριο Μολδαβοί (κυρίως Ρουμανόφωνοι) έχουν φύγει μετανάστες στην Δυτική Ευρώπη. Σε αυτό βοήθησε το γεγονός ότι η Ρουμανία χορήγησε σε εκατοντάδες χιλιάδες Μολδαβούς ρουμάνικα διαβατήρια. Έτσι σήμερα η Μολδαβία (μεταξύ των ποταμών Προύθου και Δνείστερου) έχει λίγο παραπάνω από 2 εκατομμύρια μόνιμους κατοίκους (με μεγάλη μείωση του ρουμανόφωνου πληθυσμού) και συμπεριλαμβάνει μία αυτόνομη περιοχή των γκαγκαβούζων Τούρκων με δικό τους κοινοβούλιο και κυβέρνηση!!

Μοιάζει κατά συνέπεια πολύ εύλογη η διαπίστωση του Αμερικανού αναλυτή Friedman: Όλος ο κόσμος βρίθεται από εθνότητες που αναζητούν δικό τους κράτος (Κούρδοι, Βάσκοι, Καταλανοί, Ταμίλ, Τσετσένοι, κ.ο.κ.. με μία εξαίρεση: Η Μολδαβία είναι κράτος που αναζητεί εθνότητα)

Επανερχόμενοι στους θυρεούς, οι αυτοαποκαλούμενες Λαϊκές Δημοκρατίες του Λουχάνσκ και του Ντονέτσκ έχουν ενσωματωμένο το σφυροδρέπανο στους θυρεούς τους ενώ τα τάγματα των πολιτοφυλακών τους επιδεικνύουν περήφανα την σοβιετική σημαία με σφυροδρέπανο. Αυτό ασκεί μια καταλυτική επίδραση στους κομμουνιστογενείς αριστερούς ανά τον κόσμο, ωθώντας τους σε πολιτικές ίσων αποστάσεων υπέρ του ανθρώπου και της ειρήνης. Από την άλλη ο τσαρικός θυρεός στην σημαία της Ρωσίας, οι θρησκευτικές τελετές, ο προστάτης του στρατού Άγιος Γεώργιος είναι βάλαμο για τους ομόδοξους χριστιανούς αλλά και η ευρεία διάδοση των θεωριών του Ντούγκιν υπερκαλύπτει τους ακροδεξιούς και λαϊκιστές. Είναι γνωστή η ρήση του Μιτεράν ότι η επιτυχία στην πολιτική κρίνεται από τον επιδέξιο και αποτελεσματικό χειρισμό των συμβόλων και σε αυτό ο Πούτιν φαίνεται μέχρι στιγμής να επιδεικνύει μαεστρία.

Υπάρχουν όμως και εκπλήξεις (δυσάρεστες για τον Πούτιν). Μετά την εισβολή στην Ουκρανία και τις πρώτες αφίξεις Ουκρανών προσφύγων στην Μολδαβία και στο βόρειο τμήμα της Υπερδνειστερίας, η τριακονταετής αγαστή συμβίωση Ουκρανών και Ρώσων υπερεθνικιστών στο εν λόγω κρατίδιο έλαβε απότομα τέλος. Το διαζύγιο αυτό προκάλεσε άμεσα και έμμεσα τα συμβάντα στην Τιράσπολ και σε άλλα μέρη της Υπερδνειστερίας δημιουργώντας έναν πρόσθετο μπελά στην στρατηγική κατάληψη της Οδησσού. Το 2017 όταν η «βουλή» της Υπερδνειστερίας εξέδωσε ψήφισμα για την ενσωμάτωση στην Ρωσία μοιάζει πλέον πολύ μακρινό.

Αθήνα, 18/5/2022